

Arrest

nr. 175 929 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger en behoort tot de Ahmadi geloofsgemeenschap. U bent afkomstig uit het dorp Chak nr. 61-RB, in de Tehsil Jaranwala, in het district Faisalabad van de provincie Punjab. U had er een kippenkwekerij en landbouwgronden. Binnen de lokale Ahmadi-gemeenschap was u achtereenvolgens Qaid Majlis (u diende Ahmadi tussen de 15 en 40 jaar samen te brengen en hen uitleggen wat er van hen verwacht werd bv. de straat schoonmaken en erover waken dat ze hun gebeden deden), Nazim Amoomi (verantwoordelijk voor de bewaking van de moskee), en secretary Maal of secretary of wealth (de rekeningen van de moskee betalen en liefdadigheidsgiften regelen). In 2008 werd W.(...) B.(...), de voorzitter van de Ahmadi in Chak nr. 61-RB, voor zijn huis doodgeschoten bij het verlaten van de moskee. U was zijn buurman. In januari 2012 werd tijdens het vrijdaggebed van

de imam G.(...) N.(...) openlijke bedreigingen geuit aan Ahmadi dat ze vermoord moeten worden. U werd geïdende in die preek. Erna kwam de imam naar uw huis en bedreigde u. Er werden stenen gegooid naar uw huis. U vluchtte met uw gezin en verbleef hierna afwisselend in Lahore en Rabwah. U stelt dat Ahmadi die zoals u een hoge post hebben binnen de gemeenschap worden geïdende. U vluchtte naar Lahore en Rabwah. De voorzitter van uw dorp heeft de nazim amoomi ingelicht en die heeft Rabwah op de hoogte gebracht. Op 25/09/2012 nam u het vliegtuig in Lahore en kwam u via een transit in Abu Dhabi naar België waar u op 26/09/2012 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten: een kopie van uw identiteitskaart, een brief van de Ahmadiyya Muslim Association Belgium, en een brief van de sociale huisvestingsmaatschappij van Sint-Truiden.

Uw ouders B.(...), R.(...) B.(...) en M.(...) A.(...) (O.V. (...)) en uw toen minderjarige zussen A.(...) H.(...) en F.(...) P.(...) kwamen in 2002 naar België. Uw ouders vroegen er op 01/08/2002 asiel aan. In maart 2005 nam het CGVS in het kader van hun aanvraag een weigeringsbeslissing. Hun beroep hiertegen bij de RVV werd in 2009 verworpen. Uw vader is in 2007 komen te overlijden. Uw moeder en uw zussen hebben ondertussen de Belgische nationaliteit verworven.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 8 & 10; CGVS II p. 10 & 15) dat u de problematische situatie voor Ahmadi's in Pakistan aanhaalt. Als voorbeeld verwijst u naar de moord in 2008 op W.(...) B.(...), de voorzitter van de Ahmadi in uw dorp. Uw persoonlijke problemen begonnen toen in januari 2012 de imam G.(...) N.(...) u met de dood bedreigde tijdens zijn preek in het vrijdagsgesbed. Erna kwam de imam naar uw huis en bedreigde u. Er werden stenen gegooid naar uw huis. Uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 12; CGVS II p. 21-22) dat iedereen binnen de Ahmadi gemeenschap in Pakistan op de hoogte is van uw problemen en dat het centraal bestuur van de Ahmadi in Rabwah op de hoogte werd gebracht door de Nazim Amooni van uw dorp. In Rabwah informeerden ze bij de Nazim Amooni naar de omstandigheden van uw problemen en indien ze zouden erger geworden zijn zou u bij hen worden geroepen of gehouden hebben. De Nazim Amooni antwoordde hen dat er geen schade was en dat jullie vertrokken waren naar Lahore.

Het CGVS heeft via haar researchdienst Cedoca contact opgenomen met het Ahmadi-hoofdkwartier in Rabwah (zie COI Case PK2015-008w toegevoegd aan uw administratief dossier). Hieruit blijkt dat "het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya Muslim Community in Rabwah bevestigt dat W.(...) B.(...), de voorzitter van de Ahmadiyya gemeenschap in het dorp Chak nr. 61- RB, Tehsil Jaranwala, district Faisalabad op 13 april 2008 om het leven gebracht werd". Aldus betwist het CGVS niet dat deze moord heeft plaatsgevonden. De vaststelling echter dat u hierna nog vier jaar in uw dorp heeft blijven wonen, toont aan dat u toen internationale bescherming niet nodig achtte. Bijgevolg kan er omwille van dit feit in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden weerhouden.

Uit het antwoord van het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya Muslim Community blijkt verder "dat ze daarentegen niet beschikt over informatie waaruit blijkt dat in januari 2012 een lid van de Ahmadiyya-gemeenschap van hetzelfde dorp bedreigd zou zijn door een vijandige imam." Aldus valt het antwoord van de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah geenszins te rijmen met uw verklaringen en kan er

geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de Pakistaanse Ahmadi-gemeenschap een performant rapporteringsmechanisme opzette om de ondergane vervolgingsdaden op te volgen en dat ze een goed overzicht over haar leden en hun situatie heeft. Aangezien u uitdrukkelijk stelt dat het centraal bestuur van de Ahmadi in Rabwah op de hoogte is van uw problemen, kan dan ook logischerwijze verwacht worden dat ze bij contact name door Cedoca hiervan melding zouden maken, hetgeen in casu niet het geval is.

In hun antwoord voegt het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya Muslim Community toe "dat leden van de Ahmadiyya-gemeenschap frequent bedreigd worden door vijandige geestelijken en hun aanhangers. Tal van dergelijke incidenten worden niet doorgegeven aan het hoofdbureau van de Ahmadiyya Muslim Community." Aangezien u echter zoals hierboven werd aangegeven uitdrukkelijk stelde dat het Ahmadi-hoofdkwartier in Rabwah door de Nazim Amoomi van uw dorp op de hoogte werd gebracht van uw problemen, kan dit niet als verschoninggrond worden gebruikt.

U verklaart eveneens (CGVS I p. 9; CGVS II p. 15) dat iedereen van de Ahmadi gemeenschap die een hoge post heeft, die er een beetje boven uitsteekt, die iets doet voor de gemeenschap, wordt geviseerd. Aangezien u in 2012 de secretary Maal of secretary of wealth was, werd u als enige Ahmadi in januari 2012 tijdens het vrijdaggebed van de imam G.(...) N.(...) openlijk bedreigd. Uit uw verklaringen blijkt dat u binnen de lokale Ahmadi-gemeenschap achtereenvolgens Qaid Majlis, Nazim Amoomi, en secretary Maal of secretary of wealth was. U verklaart hieromtrent echter aanvankelijk (CGVS I p. 9-10) dat u van 1997 tot 2002/2003 Qaid Majlis was, dat u hierna vijf jaar Nazim Amoomi was, en van 2008 tot 2010 twee jaar secretary of wealth was. Bij latere bevraging stelt u (CGVS II p. 11) eerst dat u van 1997 tot 2004 zeven jaar Qaid Majlis was maar wijzigt u kort hierna uw beweringen en stelt u (CGVS II p. 12) dat u uw taken als Qaid Majlis in 1994/1995 stop zette omdat er toen niemand anders deze functie wou uitoefenen. U stelt verder (CGVS II p. 11-13) dat u van 2000 tot 2010 gedurende tien jaar Nazim Amoomi was en dat u hierna van 2010 tot 2012 secretary of wealth was. Op basis van deze vaststellingen meent het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als iemand die verschillende verantwoordelijke posities zou hebben ingevuld in de Ahmadi gemeenschap. Dergelijke incoherente en tegenstrijdige verklaringen over wanneer en voor hoelang u een bepaalde functie uitoefende binnen de Ahmadi gemeenschap ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas aangezien u stelt dat u net omwille van de functie die u bekleedde specifiek geviseerd werd.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist. De brief van de Ahmadiyya Muslim Association Belgium bevestigt dat u een Ahmadi bent, hetgeen niet wordt betwist. Er wordt verder vermeld dat u een actief lid van uw lokale gemeenschap in Pakistan was, zonder dat dit verder wordt geconcretiseerd. Bijgevolg kan deze brief niets wijzigen aan de hierboven aangehaalde ongeloofwaardigheid van uw beweerde activiteiten als Qaid Majlis, Nazim Amoomi, en secretary Maal binnen uw lokale gemeenschap. De brief van de sociale huisvestingsmaatschappij van Sint-Truiden levert geen informatie over uw beweerde problemen in Pakistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier

om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig er de aandacht op dat uw moeder B.(...) R.(...) B.(...) en uw zussen B.(...) A.(...) H.(...) en B.(...) F.(...) P.(...) de Belgische nationaliteit hebben."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17, 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van "de medewerkingsplicht van het CGVS in het onderzoek van de feiten zoals bepaald in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)" en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Handvest en van artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet

vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 8 & 10; CGVS II p. 10 & 15) dat u de problematische situatie voor Ahmadi's in Pakistan aanhaalt. Als voorbeeld verwijst u naar de moord in 2008 op W.(...) B.(...), de voorzitter van de Ahmadi in uw dorp. Uw persoonlijke problemen begonnen toen in januari 2012 de imam G.(...) N.(...) u met de dood bedreigde tijdens zijn preek in het vrijdagsgebed. Erna kwam de imam naar uw huis en bedreigde u. Er werden stenen gegooid naar uw huis. Uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 12; CGVS II p. 21-22) dat iedereen binnen de Ahmadi gemeenschap in Pakistan op de hoogte is van uw problemen en dat het centraal bestuur van de Ahmadi in Rabwah op de hoogte werd gebracht door de Nazim Amooni van uw dorp. In Rabwah informeerden ze bij de Nazim Amooni naar de omstandigheden van uw problemen en indien ze zouden erger geworden zijn zou u bij hen worden geroepen of gehouden hebben. De Nazim Amooni antwoordde hen dat er geen schade was en dat jullie vertrokken waren naar Lahore.

Het CGVS heeft via haar researchdienst Cedoca contact opgenomen met het Ahmadi-hoofdkwartier in Rabwah (zie COI Case PK2015-008w toegevoegd aan uw administratief dossier). Hieruit blijkt dat “het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya Muslim Community in Rabwah bevestigt dat W.(...) B.(...), de voorzitter van de Ahmadiyya gemeenschap in het dorp Chak nr. 61- RB, Tehsil Jaranwala, district

Faisalabad op 13 april 2008 om het leven gebracht werd". Aldus betwist het CGVS niet dat deze moord heeft plaatsgevonden. De vaststelling echter dat u hierna nog vier jaar in uw dorp heeft blijven wonen, toont aan dat u toen internationale bescherming niet nodig achtte. Bijgevolg kan er omwille van dit feit in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden weerhouden.

Uit het antwoord van het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya Muslim Community blijkt verder "dat ze daarentegen niet beschikt over informatie waaruit blijkt dat in januari 2012 een lid van de Ahmadiyya-gemeenschap van hetzelfde dorp bedreigd zou zijn door een vijandige imam." Aldus valt het antwoord van de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah geenszins te rijmen met uw verklaringen en kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de Pakistaanse Ahmadi-gemeenschap een performant rapporteringsmechanisme opzette om de ondergane vervolgingsdaden op te volgen en dat ze een goed overzicht over haar leden en hun situatie heeft. Aangezien u uitdrukkelijk stelt dat het centraal bestuur van de Ahmadi in Rabwah op de hoogte is van uw problemen, kan dan ook logischerwijze verwacht worden dat ze bij contact name door Cedoca hiervan melding zouden maken, hetgeen in casu niet het geval is.

In hun antwoord voegt het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya Muslim Community toe "dat leden van de Ahmadiyya-gemeenschap frequent bedreigd worden door vijandige geestelijken en hun aanhangers. Tal van dergelijke incidenten worden niet doorgegeven aan het hoofdbureau van de Ahmadiyya Muslim Community." Aangezien u echter zoals hierboven werd aangegeven uitdrukkelijk stelde dat het Ahmadi-hoofdkwartier in Rabwah door de Nazim Amooni van uw dorp op de hoogte werd gebracht van uw problemen, kan dit niet als verschoningsgrond worden gebruikt.

U verklaart eveneens (CGVS I p. 9; CGVS II p. 15) dat iedereen van de Ahmadi gemeenschap die een hoge post heeft, die er een beetje boven uitsteekt, die iets doet voor de gemeenschap, wordt geviseerd. Aangezien u in 2012 de secretary Maal of secretary of wealth was, werd u als enige Ahmadi in januari 2012 tijdens het vrijdaggebed van de imam G.(...) N.(...) openlijk bedreigd. Uit uw verklaringen blijkt dat u binnen de lokale Ahmadi-gemeenschap achtereenvolgens Qaid Majlis, Nazim Amoomi, en secretary Maal of secretary of wealth was. U verklaart hieromtrent echter aanvankelijk (CGVS I p. 9-10) dat u van 1997 tot 2002/2003 Qaid Majlis was, dat u hierna vijf jaar Nazim Amoomi was, en van 2008 tot 2010 twee jaar secretary of wealth was. Bij latere bevraging stelt u (CGVS II p. 11) eerst dat u van 1997 tot 2004 zeven jaar Qaid Majlis was maar wijzigt u kort hierna uw beweringen en stelt u (CGVS II p. 12) dat u uw taken als Qaid Majlis in 1994/1995 stop zette omdat er toen niemand anders deze functie wou uitoefenen. U stelt verder (CGVS II p. 11-13) dat u van 2000 tot 2010 gedurende tien jaar Nazim Amoomi was en dat u hierna van 2010 tot 2012 secretary of wealth was. Op basis van deze vaststellingen meent het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als iemand die verschillende verantwoordelijke posities zou hebben ingevuld in de Ahmadi gemeenschap. Dergelijke incoherente en tegenstrijdige verklaringen over wanneer en voor hoelang u een bepaalde functie uitoefende binnen de Ahmadi gemeenschap ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas aangezien u stelt dat u net omwille van de functie die u bekleedde specifiek geviseerd werd.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist. De brief van de Ahmadiyya Muslim Association Belgium bevestigt dat u een Ahmadi bent, hetgeen niet wordt betwist. Er wordt verder vermeld dat u een actief lid van uw lokale gemeenschap in Pakistan was, zonder dat dit verder wordt geconcretiseerd. Bijgevolg kan deze brief niets wijzigen aan de hierboven aangehaalde ongeloofwaardigheid van uw beweerde activiteiten als Qaid Majlis, Nazim Amoomi, en secretary Maal binnen uw lokale gemeenschap. De brief van de sociale huisvestingsmaatschappij van Sint-Truiden levert geen informatie over uw beweerde problemen in Pakistan. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker citeert een passage uit zijn gehoorverslag waaruit volgens hem "de bedoeling van de uitwisseling met de hoofdzetel" zeer duidelijk naar voren komt. Hij stelt dat naar aanleiding van het incident in januari 2012 contact werd opgenomen door de persoon verantwoordelijk voor de veiligheid

van de lokale gemeenschap met het centrale bestuur van de Ahmadi in Rabwah. Vanaf het moment dat verzoeker vertrokken was naar Lahore en voorlopig veilig was, zou de communicatie rond zijn toestand zijn stopgezet. Verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen niet het vermoeden kan ontstaan dat voormeld incident op zich destijds het voorwerp van een rapport heeft uitgemaakt en dat er een rapport over de incidenten van 2012 zou bestaan bij de hoofdzetel in Rabwah. Verder werpt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk stelt dat de communicatie via de voorzitter is verlopen. Verzoeker stelt tevens dat het in de COI Case “PK2015-008w” van 22 juni 2015 geciteerde antwoord van de directeur van het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya Muslim Community in Rabwah niet rechtstreeks vertaald werd en dat daarin enkel gelezen kan worden dat info over incidenten zeer gewoon is en niet altijd wordt opgenomen. Hij meent dat het meer dan normaal is dat daarvan geen spoor meer terug te vinden is meer dan drie jaar na de feiten. Verzoeker merkt op dat hij verwezen heeft naar *“een uitwisseling tussen de nazim amooni en de zetel over mogelijke veiligheidsmaatregelen rond de toestand van verzoeker”*, maar dat dit niet impliceert dat de bedreigingen zelf het voorwerp van een rapport zouden uitmaken. Volgens hem mag men niet verwachten dat de Ahmadiyya-gemeenschap registers bijhoudt van alle bedreigingen tegen zijn leden. Het zou onrealistisch zijn dat elke aanval gerapporteerd werd. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen analyse te hebben gemaakt van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten en zijn gebrek aan geloofwaardigheid hoofdzakelijk te steunen op *“het gebrek aan bevestiging van een zeer gewoon feit binnen de Pakistaanse context van veralgemeende vervolging”*. Verzoeker is dan ook van mening *“dat dit dossier niet opgesteld is om een correcte lezing ervan te kunnen maken”*.

In zoverre verzoeker aanvoert dat uit zijn verklaringen wel blijkt dat er een communicatie heeft plaatsgevonden met de hoofdzetel naar aanleiding van het incident waarbij hij bedreigd werd door een hem vijandig gezinde imam, maar dat dit incident op zich destijds niet het voorwerp zou zijn geweest van een rapportering, is de Raad van oordeel dat dit een loutere bewering is die verzoeker nalaat te staven en die bovendien ontkracht wordt door informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de Pakistaanse Ahmadi-gemeenschap een performant rapporteringsmechanisme opzette om de ondergane vervolgingsdaden op te volgen en dat ze een goed overzicht over haar leden en hun situatie heeft. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien uitdrukkelijk heeft verklaard dat het Ahmadi-hoofdkwartier in Rabwah door de *nazim amoomi* van zijn dorp op de hoogte werd gebracht van zijn persoonlijke problemen (stuk 6, gehoorverslag, p. 21). Er kan dan ook logischerwijze worden verwacht dat de hoofdzetel hiervan melding zou maken bij contactname door Cedoca. In het aan het administratief dossier gevoegde document COI Case “PK2015-008w” van 22 juni 2015 wordt evenwel vastgesteld, na hieromtrent contact te hebben gehad met de directeur van het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya Muslim Community in Rabwah, dat het Ahmadi-hoofdbestuur in Rabwah niet over informatie beschikt waaruit blijkt dat in januari 2012 een lid van de Ahmadiyya-gemeenschap van het dorp Chak nr. 61-RB in de Tehsil Jaranwala in het district Faisalabad bedreigd zou zijn door een vijandige imam. Dat de vraagstelling foutief zou zijn geweest omdat de uitwisseling zou zijn verlopen via de *nazim amoomi* en niet via de voorzitter, zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn e-mail heeft aangegeven, doet niet ter zake. Of de Ahmadi-hoofdzetel in Rabwah nu via de voorzitter of rechtstreeks via de *nazim amoomi* zou zijn ingelicht over verzoekers problemen speelt in dezen geen rol, in de mate dat is gebleken dat de informatieoverdracht niet heeft plaatsgevonden. Waar verzoeker meent dat de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hoofdzakelijk steunt op het feit dat geen bevestiging werd verkregen van het vervolgingsfeit uit 2012 dat door hem werd aangehaald, dient hij erop gewezen te worden dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Aan verzoekers asielaas kan blijkens de bestreden beslissing geen geloof worden gehecht op grond van de vaststellingen dat verzoeker nog vier jaar in zijn dorp bleef wonen na de moord in april 2008 op W. B., de voorzitter van de Ahmadiyya-gemeenschap in dit dorp, dat nergens uit voormelde COI Case blijkt dat in januari 2012 een lid van de Ahmadiyya-gemeenschap van hetzelfde dorp zou bedreigd zijn geweest door een vijandige imam, en dat verzoeker incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wanneer en voor hoelang hij een bepaalde functie uitoefende binnen de Ahmadi-gemeenschap.

In zijn aanvullende nota van 10 augustus 2016 en zoals uitvoerig uiteengezet ter terechtzitting blijft verzoeker erbij dat uit het in het Cedoca-document weergegeven antwoord van de Ahmadiyya-zetel te Rabwah slechts kan worden opgemaakt *“dat bedreigingen meestal niet genoteerd worden als*

vervolgingsfeiten tegen hun gemeenschap". Verzoeker citeert uit twee rapporten van respectievelijk International Human Rights Committee en het Britse ministerie van Binnenlandse Zaken passages die betrekking hebben op de procedure die wordt gevolgd met het oog op het verifiëren van incidenten waarvan Ahmadi's gebeurlijk het slachtoffer worden in Pakistan (stukken 3 en 4 gevoegd bij voormelde aanvullende nota). Deze informatie blijkt evenwel geen afbreuk te doen aan de informatie aanwezig in het administratief dossier en kan niet aantonen dat het incident waarvan verzoeker beweert het slachtoffer te zijn geweest in januari 2012, ondanks dat het zou zijn gemeld bij het hoofdbestuur van de Ahmadiyya-gemeenschap in Rabwah, daar niet zou zijn genoteerd. Volgens het rapport van het Britse ministerie van Binnenlandse Zaken bevestigt de Ahmadiyya Muslim Association UK dat het gegeven dat een bepaalde gebeurtenis niet kan worden geverifieerd niet betekent dat het niet heeft plaatsgevonden. Opdat een incident zou kunnen worden geverifieerd dient het uiteraard eerst te worden gerapporteerd. Hoger werd reeds gewezen op het feit dat de hoofdzetel van de Ahmadiyya-gemeenschap in Rabwah niet blijkt te zijn ingelicht over verzoekers problemen met de vijandige imam, laat staan dat deze instantie in de gelegenheid zou zijn geweest om verzoekers voorgehouden problemen te verifiëren.

Verzoeker voert aan dat het Cedoca-rapport waarin verslag wordt uitgebracht over de contacten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de directeur van het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya-gemeenschap in Rabwah (COI Case "PK2015-008w" van 22 juni 2015) geen bijlage bevat met de uitgewisselde e-mails, wat volgens hem een schending uitmaakt van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Verzoeker citeert dienaangaande uit arresten van de Raad van State.

De Raad merkt op dat artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt dat in het administratief dossier moet gepreciseerd worden waarom een persoon of instelling gecontacteerd werd, alsook de redenen moeten worden opgegeven die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. Noch uit voormeld artikel 26, noch uit enige andere wetsebepaling vloeit enige verplichting voort om een volledige e-mailconversatie aan het administratieve dossier toe te voegen. Waar verzoeker citeert uit een arrest van de Raad van State van 7 mei 2013, toont hij geenszins aan dat de hoedanigheid van de informatieverstrekker of de juistheid van de informatie *in casu* niet zou kunnen worden gecontroleerd. Voormelde COI Case bevat hoedanigheid en functie van de persoon die werd gecontacteerd, van welke organisatie hij deel uitmaakt, om welke reden hij werd gecontacteerd en op welke manier hij werd gecontacteerd. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de toegevoegde informatie niet correct zou zijn. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift dat de Ahmadiyya-gemeenschap die door Cedoca werd gecontacteerd een zeer betrouwbare bron is. Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de desbetreffende e-mails op te vragen. De Raad benadrukt dat dit recht op inzage enkel geschiedt op aanvraag en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom er geen vragen gesteld zijn met vermelding van zijn naam en welk risico zou voortkomen uit de mededeling van zijn naam aan zijn eigen gemeenschap. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de gelegenheid niet te hebben benut om bevestiging te krijgen van zijn profiel en dat van zijn familieleden en het onderzoek beperkt te hebben gehouden "*door vage vragen te stellen over een mogelijk incident in 2012*". Volgens verzoeker is het onbegrijpelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn profiel en verantwoordelijkheden betwist en de bevestiging van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap te vaag vindt, maar het niet noodzakelijk acht om eenvoudige vragen te stellen om een correct beeld te krijgen van zijn religieuze activiteiten in Pakistan. Verzoeker wijst in dit verband op de medewerkingsplicht die voortvloeit uit artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad merkt vooreerst op dat in voormelde COI Case wordt aangegeven dat de naam van verzoeker om privacy-redenen niet aan de Ahmadiyya Muslim Community wordt doorspeeld. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er wel bevestiging zou zijn gekomen van het incident van januari 2012 indien zijn naam wél zou zijn vermeld in de e-mails gericht aan de hoofdzetel in Rabwah. Overigens blijkt uit de

vraagstelling dat concreet werd aangegeven dat een lid van de Ahmadiyya gemeenschap uit het dorp Chak nr. 61-RB, Tehsil Jaranwala, district Faisalabad in januari 2012 bedreigd werd door een imam genaamd Ghulam Nabi. Bezwaarlijk kan worden volgehouden dat de vraagstelling onafdoende geconcretiseerd is. Indien de Ahmadiyya Muslim Community op de hoogte zou zijn gebracht van een dergelijk feit, zou het gelet op de concrete omschrijving van de gebeurtenissen, plaats en datum bij de vraagstelling wel degelijk bij machte moeten zijn om hieromtrent enige rapportering terug te vinden, *quod non*. Daarnaast dient de Raad te benadrukken dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de aangevoerde feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen van de bestreden beslissing kon worden besloten dat verzoekers relaas en aangemeten profiel binnen zijn gemeenschap ongeloofwaardig zijn, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer informatie had moeten vragen. De samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU doet geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Volgens het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waaruit verzoeker zelf citeert dringt de samenwerkingsplicht zich op "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn*" (HvJ 22 november 2012, nr. C-277/11, § 66). *In casu* kon evenwel worden vastgesteld dat de door verzoeker afgelegde verklaringen aangaande zijn profiel en de verschillende verantwoordelijke posities die hij zou hebben ingevuld in de Ahmadi-gemeenschap dermate incoherent en tegenstrijdig zijn dat zij de geloofwaardigheid van zijn relaas volledig ondermijnen. Nog daargelaten de vaststelling dat het arrest van de UK Upper Tribunal waarnaar verzoeker verwijst de Raad niet bindt, heeft de passage waaruit verzoeker citeert betrekking op het onderzoek van de bewering Ahmadi te zijn, hetgeen *in casu* niet ter discussie staat.

Uit lezing van beide gehoorverslagen meent verzoeker op te maken dat zijn verklaringen over wanneer en voor hoelang hij een bepaalde functie uitoefende binnen de Ahmadi-gemeenschap grotendeels overeenstemmen. Hij betoogt dat "*(d)e plotse verandering over het jaar 1997*" door een misverstand kan worden verklaard. Verzoeker merkt vervolgens op dat er geen advocaat aanwezig was tijdens zijn gehoren. Hij wijst er verder op dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 in de loop van zijn gehoor gewezen dient te worden op eventuele tegenstrijdigheden met verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker stelt dat zijn actief profiel bevestigd kan worden door eenvoudigweg verduidelijkingen hieromtrent te vragen aan de Ahmadiyya-gemeenschap. Hij wijst op het bestaan van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) op basis waarvan aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onderzoeksplicht zou toekomen tegenover de elementen die in de praktijk een bevestiging kunnen krijgen.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen kan situeren naar plaats en tijd, zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Van verzoeker kan dan ook meer precisie aangaande de duur en periode van de uitgevoerde functies worden verwacht, temeer daar hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij juist omwille van de functies die hij bekleedde specifiek gevisieerd werd (stuk 6, gehoorverslag, p. 15). Waar verzoeker stelt dat de plotse verandering in zijn verklaringen over het jaar 1997 door een misverstand is ontstaan, verschoont nog verklaart hij het geheel van de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden aangaande de chronologie van de door hem aangehaalde functies. Waar verzoeker opmerkt dat er geen advocaat aanwezig was tijdens zijn gehoren, wijst de Raad hem erop dat het zijn taak is om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze indien hij dit wenst. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker er niet voor gekozen heeft te worden bijgestaan door een raadsman tijdens zijn twee gehoren. Verzoeker toont niet aan dat de dossierbehandelaar die hem ondervroeg tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens dit gehoor reeds op de hoogte was van de tegenstrijdigheden met de verklaringen afgelegd tijdens het eerste gehoor, zodat deze dossierbehandelaar niet kan worden verweten verzoekers aandacht daar toen niet reeds op te hebben gevestigd. In de mate dat verzoeker in de mogelijkheid is om middels onderhavig verzoekschrift zijn standpunt wat betreft voormelde tegenstrijdigheden te doen

gelden, toont hij niet aan dat zijn rechten van verdediging op dit punt zouden zijn miskend. Waar verzoeker opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestiging had kunnen krijgen van zijn actief profiel door hierover gerichte vragen te stellen aan de Ahmadiyya-gemeenschap, dient hij er andermaal op te worden gewezen dat reeds op basis van zijn verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel binnen de Ahmadiyya-gemeenschap en dat hij geen afbreuk doet aan de desbetreffende vaststellingen van de bestreden beslissing. De arresten van het EHRM waarnaar verzoeker verwijst werpen evenmin een ander licht op de vaststellingen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker citeert uit het arrest Singh (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België), toont hij niet aan dat het onderzoek van zijn asielmotieven niet van die aard zou zijn dat het elke twijfel aangaande de ongegrondheid ervan wegneemt. De door verzoeker geciteerde passages uit de andere twee arresten hebben louter betrekking op individuele gevallen die geen uitstaans hebben met de situatie van verzoeker. Voor zover verzoeker uit de rechtspraak van het EHRM een verplichting afleidt *“om alle pertinente documenten te onderzoeken die de twijfels over de echtheid van de verklaringen kunnen opheffen”*, toont hij niet aan dat zulks *in casu* niet zou zijn gebeurd. Meer nog, verzoeker laat de vaststellingen van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten geheel ongemoeid. Aldus doet hij daaraan geen afbreuk.

Bij zijn aanvullende nota van 10 augustus 2016 voegt verzoeker een attest van de Ahmadiyya Muslim Association Belgium, dat gericht is aan zijn raadsman en blijkt te zijn opgesteld op 8 mei 2016. Hierin wordt geattesteerd dat verzoeker een actief lid is van de Ahmadiyya-gemeenschap in België en dat hij in Pakistan de functies heeft uitgeoefend die hij vermeldde tijdens zijn gehoren. Tevens wordt in dit document vermeld dat verzoekers vader bepaalde functies bekleedde binnen de lokale Ahmadiyya-gemeenschap en op grond van handelingen die hij in die hoedanigheid stelde enige tijd werd opgesloten. Verzoeker meent op basis van dit document te kunnen vaststellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerde conclusies heeft getrokken wat betreft zijn geloofwaardigheid en dat *“eerdere foutieve conclusies over familieleden zeker een rol gespeeld (hebben) bij de inschatting van de geloofwaardigheid van verzoeker zelf”*. De Raad merkt aangaande dit attest vooreerst op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De Raad stelt bovendien vast dat dit attest een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Het blijkt hier overigens een fotokopie te betreffen, terwijl aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën evenmin bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat betreft zijn vader, dient verzoeker erop gewezen te worden dat de Raad bij zijn arrest met nummer 34 046 van 12 november 2009 het beroep ingediend tegen de respectieve weigeringsbeslissingen genomen ten aanzien van verzoekers ouders heeft verworpen, zodat de beoordeling van hun asielmotieven als vaststaand dient te worden beschouwd.

Verzoeker is van mening dat zijn religieuze activiteiten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap voldoende zijn om zijn vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een onderzoek naar het bestaan van vervolgingsfeiten in het verleden maar geen rekening houdt met de toekomst, terwijl dit volgens verzoeker de essentie van het asielrecht uitmaakt. Verzoeker verwijst naar de procedureregids van UNHCR waarin gesteld wordt dat een persoonlijke vrees voor vervolging kan bestaan wanneer er sprake is van vervolging tegen familieleden, verwanten of leden van dezelfde sociale groep. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het enkel de eerdere vervolgingen negatief beoordeelt maar zwijgt over de mogelijkheid dat verzoeker in Pakistan vervolgd zou worden door er zijn geloof verder te zetten.

De Raad wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom hij geen gegronde vrees voor vervolging aantoonde omwille van zijn behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap. Op basis van de hoger weergegeven concrete vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten. In de mate dat verzoekers dossier geen geloofwaardige aanwijzingen bevat dat hij in het verleden reeds slachtoffer is geweest van vervolgingen in vluchtelingenrechtelijke zin, zijn er bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een verhoogd risico zou lopen op vervolging.

Verzoeker verwijst naar het in het administratief dossier opgenomen Cedoca-rapport over de Ahmadiyya-moslimgemeenschap van 29 maart 2013 en meent dat er een risico voor vervolging bestaat binnen de Pakistaanse wetgeving. Hij stelt dat het loutere bestaan van deze wetgeving een voldoende bedreiging vormt opdat er sprake zou zijn van een vrees voor vervolging. Verzoeker meent steun te

vinden voor voorgaande stelling in het arrest X, Y en Z van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 7 november 2013, nr. C-199/12, C-200/12 en C-201/12). Verzoeker geeft een aantal voorbeelden van gebeurtenissen en acties die gericht waren tegen Ahmadi's en citeert uit een bericht van UN News Service waarin volgens verzoeker wordt aangetoond dat de anti-Ahmadi-wetten verantwoordelijk zijn voor de uitbreiding van het gebruik van geweld tegen Ahmadi's door verschillende sektarische groepen. Verzoeker stelt dat ook volgens de werkgroep van het Europees Parlement over religieuze vrijheid deze wetgeving één van de weinige voorbeelden vormt ter wereld van een uitroeingsbeleid. Verzoeker citeert uit een rapport dat een duidelijke band blootlegt tussen het ontstaan van de repressieve wetgeving en het verspreiden van haat tegen Ahmadi's op het gehele Pakistaanse grondgebied. Verzoeker meent dat de evaluatie van de vrees voor vervolging gericht moet zijn op de godsdienstige praktijken van de asielzoeker en meent dat het document van UNHCR over religieuze minderheden in Pakistan, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, geen rechtvaardiging vormt voor de evaluatiebeperkingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit document zou immers duidelijk stellen dat de individuele beoordeling gericht moet zijn op het geloof van de asielzoeker en het belang ervan voor zijn dagelijkse leven. Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest Y en Z van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11). Verzoeker meent dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan het slachtoffer is van groepsvervolging, in de zin dat iedere actieve Ahmadi een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. Verzoeker wijst erop dat ingevolge vaste rechtspraak van het EHRM geen bijkomende individuele bewijzen mogen geëist worden indien de asielzoeker het bewijs brengt dat hij lid is van een groep die een risico op vervolging loopt. Bij zijn aanvullende nota van 10 augustus 2016 voegt verzoeker een uittreksel uit de *"laatste Guidance van de UK Home Office van mei 2016"* en meent dat hieruit blijkt dat de anti-Ahmadi wetgeving op een regelmatige basis tegen Ahmadi's van alles sectoren en leeftijden wordt gebruikt. Verzoeker wijst er tevens op deze het Cedoca rapport van maart 2013 dateert en er rechtspraak bestaat om de informatie als verouderd te beschouwen.

In zoverre verzoeker stelt dat hij Ahmadi is en dat zijn actieve rol niet wordt betwist, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013; Landinfo, Pakistan, De situatie van de Ahmadiyya, d.d. 6 oktober 2014; beide aanwezig in het administratief dossier en COI Focus, Pakistan, De Ahmadiyya gemeenschap d.d. 15 juli 2016, gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 29 augustus 2016). Anderzijds blijkt niet uit deze informatie, noch uit diegene die door verzoeker wordt aangebracht, dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat *"het gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd"* (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 15; COI Focus, Pakistan, De Ahmadiyya gemeenschap d.d. 15 juli 2016, p. 14). Ook niet-statelijke actoren maken zich schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch zulk gedrag is dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 15; COI Focus, Pakistan, De Ahmadiyya gemeenschap d.d. 15 juli 2016, p. 19). De hoedanigheid van Ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het Verenigd Koninkrijk (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 13-14), en wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak (*"depending on the individual circumstances of the case"* -UNHCR Guideline Religious Minorities Pakistan, d.d. 14/05/12). De informatie die verzoeker zelf aanbrengt omtrent de situatie van de Ahmadi-gemeenschap en het oordeel van Britse, Duitse rechtbanken en hoven of een arrest van de Nederlandse Raad van State doet hier geen afbreuk aan. Op 7 november 2013 oordeelde het Hof van Justitie in zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12 (X, Y en Z tegen Nederland) dat homoseksuelen een specifieke sociale groep zijn en dat van een homoseksuele asielzoeker niet gevraagd mag worden dat hij in zijn land van herkomst zijn geaardheid geheim houdt of zich terughoudend opstelt om vervolging te voorkomen. Anderzijds oordeelt het Hof dat de loutere strafbaarstelling van homoseksuele handelingen op zich niet beschouwd wordt als een daad van vervolging. Dat is wel zo als het land van herkomst een gevangenisstraf daadwerkelijk toepast. Dat is wel zo als het land van herkomst een gevangenisstraf daadwerkelijk toepast. Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan waarom dit arrest *in casu* naar

analogie moet worden toegepast. De enkele verwijzing naar repressieve wetgeving ten aanzien van Ahmadi's die "in een aantal gevallen" effectief wordt toegepast, volstaat hiertoe dan ook niet.

In voormeld arrest Y en Z van 5 september 2012 antwoordt het Hof van Justitie van de Europese Unie op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi's uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van de Conventie van Genève uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt en dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd blijkt evenwel nergens dat hij ooit op een bijzondere wijze actief zijn geloof heeft beleden in Pakistan, noch dat hij aldaar een prominente rol speelde binnen zijn geloofsgemeenschap. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij activiteiten uitoefende als *qaid majlis*, *nazim amoomi* en *secretary of maal* binnen zijn lokale gemeenschap, maar hier werd geen enkel geloof aan gehecht daar zijn verklaringen enerzijds werden ondermijnd door de bekomen informatie van het Ahmadi-hoofdkwartier in Rabwah en anderzijds omdat verzoeker incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periode en duur van zijn vermeend actief profiel binnen de geloofsgemeenschap. De Raad merkt daarbij op dat verzoeker geen enkel stuk bijbracht waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk deze functies had. Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik aangetoond dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden. *In casu* blijkt bijgevolg uit geen enkel objectief argument dat verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Waar verzoeker thans bij zijn verzoekschrift als nieuw element emailverkeer toevoegt tussen zijn raadsman en de Ahmadiyya-gemeenschap waarin er een bevestiging van zijn profiel wordt gevraagd en een verduidelijking van verzoekers activiteiten binnen de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, kan slechts worden vastgesteld dat dit emailverkeer op zich geen ander licht werpt op het voorgaande.

Waar verzoeker nog verwijst naar "het belang van discriminatie in de vorming van vervolging op grond van religie" en aanhaalt dat er allerlei regels bestaan die bewijzen dat Ahmadi's zwaar gediscrimineerd worden in de praktisering van hun geloof in Pakistan en dat zijn verhaal over zijn vrees voor de soennitische bevolking een duidelijk beeld vormt van een voortdurende discriminatie, ontkent de Raad niet dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt niet uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de nota en aanvullende nota van de verwerende partij noch uit de informatie die verzoeker zelf bijbrengt dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk wegens het prediken van het Ahmadi-geloof vervolging vreest, kan het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet doen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 19 december 2013, *N.K. tegen Frankrijk*). In het voormeld arrest van het EHRM van 19 december 2013 wordt daarbij uitdrukkelijk gewezen op het risico voor Ahmadi die "*openlijk hun religie belijden*" en als dusdanig door de Pakistaanse autoriteiten worden gepercipieerd (punt. 34). Uit niets blijkt dat verzoeker Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden noch dat hij bij terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De enkele verwijzing en algemene citaat uit het UK Home Office rapport van mei 2016 waaruit blijkt dat de anti-Ahmadi

wetgeving op een regelmatige basis tegen Ahmadi van alle sectoren en leeftijden wordt gebruikt, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Hieruit blijkt evenmin dat de informatie opgenomen in het Cedoca rapport van 2013 niet langer actueel of incorrect zou zijn noch dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. Ook de informatie vervat in het door verzoeker ter zitting van 2 september 2016 neergelegde rapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken over godsdienstvrijheid in Pakistan van 10 augustus 2016 betreft algemene informatie omtrent de situatie van Ahmadi in Pakistan, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande analyse. Hieruit blijkt evenmin dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende in de bestreden beslissing:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal

conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Deze motivering is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist. Uit het meer recente EASO Country of Origin Information Report "*Pakistan. Security Situation*" van juli 2016, door de verwerende partij bijgebracht middels haar aanvullende nota van 29 augustus 2016, blijkt niet dat de bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Punjab niet langer actueel of correct zou zijn.

2.6. Evenmin schendt de bestreden beslissing gelet op hetgeen voorafgaat artikel 27 van het KB van 11 juli 2003. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF